

Oriol Junqueras: “Sóc un polític que a més, i no és poca cosa, sóc cristià”

Dv, 29/11/2013 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) Deuen ser els aires del papa Francesc, però curiosament en un acte dedicat a la relació entre fe i política gairebé ni es va parlar de l'Església, sinó de l'experiència del compromís de dos cristians en la vida política. El president d'ERC, **Oriol Junqueras**, i l'exministre socialista **Joan Majó**, van protagonitzar dijous una conversa sobre com viure la fe en la vida política organitzat per la [Fundació Joan Maragall](#) a l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna.

Tot i que mai ha amagat les seves conviccions i practica religios, va ser un dels primers actes on el líder independentista va relatar públicament la seva trajectòria personal vinculada a la fe: “Jo no sóc un cristià que fa política. Sóc un polític que a més, i no és poca cosa, és cristià”, va resumir en explicar que el seu acostament al cristianisme havia estat tardà i progressiu. Un procés en el que “no em sap greu tenir dubtes de fe perquè el dubte és molt creatiu”.

La vivència de Junqueras és que “primer faig política i després em reconec com a cristià” i que “la meua activitat política no la faig com a cristià, sinó com a persona compromesa amb uns valors universals”. Però aquesta convicció també comporta que “si un dia em trobo que la meua consciència cristiana entra en contradicció amb la política, primer és la meua consciència”.

Una vivència de la fe a la que va arribar a través d'una “construcció intel·lectual d'uns valors que em porten a reconèixer-me com a cristià” i, sobretot, a través del testimoni de bondat de la seva família i del seu entorn: “El que em va ensenyar la meua mare era a fer la vida millor als altres, intentar ajudar als qui ho necessiten, i fer un món millor”. El pas a la política “i tot allò que faig, ho faig pel convenciment previ que haig d'intentar fer un món millor”.

Començant per la caritat

Aquesta trajectòria el va portar a explicar que “jo no crec el que crec perquè sóc cristià, sinó que sóc cristià perquè crec el que crec”. És a dir, que la seva fe va partir del convenciment que compartia amb la franciscana **Teresa Losada**, [amiga seva](#) de Sant Vicenç dels Horts. Junqueras va recordar com Losada repetia “Tots som nosaltres”, i que el deure és sempre ajudar als altres, des del veí més proper a allò més universal. I va reconèixer les limitacions d’aquest desig, perquè “sé que no puc canviar el món sencer” i que “és més fàcil aconseguir la independència que canviar l’anima humana”. O també en “l’error de pensar que els qui manem som els polítics”.

Joan Majó, en el seu testimoni va coincidir en que “no vaig entrar en política perquè era cristià, però vaig entrar-hi des d’una exigència cristiana per construir un món millor”. En aquest sentit, va remarcar el missatge de Jesús “a favor dels pobres i no dels poderosos” i que ell “posaria al revés l’ordre de les tres virtuts teològiques, començant per la caritat”.

L’exministre va remarcar que “el missatge de Crist va suposar una ruptura històrica, situant nous valors que després s’han assumit civilment”. Per Majó, el compromís per la equitat és el que el va portar a una activitat política des de l’esquerra i que no podia acceptar que “un cristià digui que és de dretes perquè és cristià”. Joan Majó substituïa en la taula l’alcalde Àngel Ros, que va anul·lar la seva presència per un compromís a Lleida.

99 ovelles

A partir de les preguntes del públic, els dos ponents es van mostrar poc preocupats per la capacitat dels cristians per intervenir en la vida pública. Per Joan Majó, “el que hi ha és la sensació que hi ha una església que vol tenir un poder que no li correspon”. I Oriol Junqueras, va posar com a exemple que sovint en actes públics ha demanat que hi hagi més vocacions religioses perquè ho considera positiu per la societat i que mai ningú li ha retret aquest discurs, “tot i no saber si tinc gaire èxit”. Tot i això, com assegurar que “si de tots els pobles de Catalunya en sortís la mateixa proporció de capellans que de Sant Vicenç dels Horts, no tindríem els mateixos problemes”.

L’acte organitzat per la Fundació Joan Maragall va estar moderat per l’expresident del Parlament **Joan Rigol**. El polític democristià va emmarcar el diàleg en el convenciment que “els cristians ens posem en política com a ciutadans, no com a cristians, perquè si fos així hauríem de fer un lobby”. També va alertar dels riscos d’una política basada en els interessos immediats citant la paràbola de l’ovella perduda: “Si s’hagués fet una enquesta entre les 99 ovelles, hauria sortit que el 99% d’ovelles no volia que el Bon Pastor les deixés per anar a buscar l’ovella perduda”.

A l’acte hi van assistir, entre altres, l’arquebisbe d’Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, **Joan-Enric Vives**; el president de la Unió de Religiosos de Catalunya, **Màxim Muñoz**; el director general d’Afers Religiosos de la Generalitat, **Enric Vendrell**; i el comissionat d’Afers Religiosos de l’Ajuntament de Barcelona, **Ignasi Garcia i Clavel**.